

Namų raktas

Nuilsęs ir alkanas voveriukas Mukas pėdino iš mokyklos namo. Svajojo, kaip grįžęs pagaliau nusimes sunkią kuprinę ir prisikimš iki soties. Pirmiausia – grybų žlėgtainių su kankorėžių sėklomis, vėliau – pyragaičių su erškėtuogėmis. Galbūt nusnūs valandėlę savo minkštoje lovelėje, nes anksti kėlėsi. Tada paruoš namų darbus ir lauks tėvų.

Voveriukas Mukas – geras, klusnus vaikas, stropus mokinys. Tačiau jis neturėjo jokių ypatingų planų, bet...

Bet parsiradęs į gimtąjį Žaliamiškį ir užliuoksėjęs į medį staiga suprato negalįs patekti į drevenę. Kelis kartus išrausė kuprinę, iškratė kišenes – tuščia.

– Aš pamečiau namų rakta! – sunerimęs aiktelėjo voveriukas.

Išties, mažas varinis raktelis prašapo be pėdsakų.

Kuris raktelis
voveriuko
namų?

Mukas viltingai paklebeno durų rankeną... Ech, užrakinta!
Dirstelėjo po kilimėliu, ar nėra atsarginio rakto... Ak, nėra!
Stumtelėjo langelį... Ajajaj, langelis taip pat užsklęstas!

Nusliuogęs apačion, pritūpęs ant kelmo svarstė, ką daryti:
laukti tėvų ar leisti ieškoti rakto?

– Kiurksoti čia visą dieną bus baisiai nuobodu! – netikėtai nuo šakos sukarkė varna.

Varna teisi, pamanė Mukas, juk tėvai pasirodys tik vėlai vakare. Ir dar kaip reikiant duos pylos, nes jis ne pirmą kartą pragano daiktus.

– Gal netyčia kur nors matei mano raktą? – voveriukas dėl visa ko pasiteiravo paukščio.

– Tyčia, netyčia. Mačiau, nemačiau! – nusivaipė varna ir nuskrido sau.

Gūžtelējies pečiais voveriukas nuspīdēdē pājēti tuo pačiu taku atgal link mokyklos – gal raktas nukrito peršokus balā ar pasilenkus apžiūrēti sliekā. Tik su savimi nebevilks tos sunkios kuprinēs – paliks medyje. Vis tiek niekas neims.

Ko Mukui prireiks mokykloje? Nuspalvink.

Parašyk voveriuko vardą.

M

Ką Mukas, eidamas iš mokyklos, svajojo veikti grįžęs namo? Pažymėk.

Nupiešk kitą spynos pusę.

!DOMU!

Varnos turi puikią atmintį ir įsimena žmonių veidus. Jos yra labai protingos – jeigu nepavyksta perskelti riešuto, jį numeta ant kelio, kad pervažiavęs automobilis perskeltų pusiau, o jos pasigardžiuodamos tą riešutą sulestų.

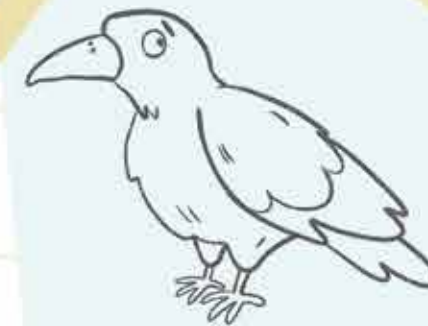
Šiuose
puslapiuose
pasislėpė
6 varnos.
Surask jas.

6

Ar tiesa, kad varnos išskrenda žiemoti į šiltuosius kraštus?

TAIP NE

Kur Mukas paliko
savo kuprinę?
Nupiešk.

Nuspalvink varnā.

Kaip vadinasi miškas, kuriame gyvena Mukas?
Parašyk pirmas paveikslėlių raides ir prisiminsi.

Ant ažuolo tupėjo
9 juodos varnos.
Pro šalį prabėgo Mukas
ir 4 varnos nuskrido paskui jį.
Kiek varnų liko ant medžio?

--	--	--	--	--

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

Voveriuko šeima ruošiasi žiemai ir džiovina miško gėrybes. Užbaik piešti gėrybių seką.

!DOMU!

Voverēs kiekvienais metais pasodina tūkstančius medžių, nes pamiršta, kur paslėpė giles. Toje vietoje, kur guli pamiršta gilė, išauga ažuolas galiūnas.

7

Pelėnas ir riešutai

Voveriukas capsėjo takeliu per mišką klausydamasis čiulbančių kikilių ir savo gurkiančio, vis dar tuščio, skrandžio. Netrukus šiuos garsus papildė skubrūs mažo žvėrelio žingsniai. Atsigręžęs Mukas atpažino pelėną Tutį. Jau iš tolo suprato, kad šis kažkoks... džiugiai susijaudinęs. Pažinojo Tutį kaip nuluptą. Juodu – draugai.

– Labas, Tuti, kas nutiko? – iškart paklausė voveriukas.

– Oi, Mukai, nutiko. Nė nenumanai... Aš sužinojau paslaptį! Niekų gyvu neišduočiau tos paslapties ir to, kas ją man patikėjo. Garbės žodis. Bet esam draugai, tai pasakysiu... Anot gegutės, prie senojo ąžuolo auga didžiulis lazdyno krūmas, nuo apačios iki viršaus apkibęs riešutais. Šį rudenį net šakos lūžta.

Suskaičiuok riešutus ant kiekvienos šakos ir parašyk skaičių.

– Oho, – Mukas išplėtė akis.

– Jei jau atskleidžiau paslaptį, tai gal eime kartu, pasidalysim. Kol kas kitas nenurinko, – pasiūlė Tutis.

Voveriukas atsiduso ir tarė:

– Labai norėčiau, bet pamečiau namų raktą, žūtbut turiu jį rasti.

Pelėnas numojo letena.

– Nesisielok, ilgai netruksim, – patikino jis.

Mukas jau įsivaizdavo šviežutėlius, burnoje treškančius lazdyno riešutus. Sukrimstų penkis. O gal dešimt. Arba visą šimtą. Niam, niam! Darsyk sugurguliavęs skrandis galutinai įtikino. Gal raktą suras daug greičiau, jei bus sotus. Ir tėvams parneš, kiek pajėgs. Tai apsidžiaugs!

– Gera, lekiam prie lazdyno! – nekantriai sutrepsėjo voveriukas.

Pasiekę miško properšą, kur augo senasis ąžuolas, Mukas ir Tutis apsidairė. Kol kas nepastebėjo nė vieno krūmo, kurio šakos lūžtų nuo riešutų. Išvis nematė jokio lazdyno – nei su riešutais, nei be jų.

– Ar nebus ta gegutė niekų prikukavusi? – sudvejojo voveriukas.

– Kantrybės, drauguži, nuo ąžuolo dar reikia žengti dešimt žingsnių į priekį, septynis į kairę ir tris atgal, – paaiškino pelėnas.

– O nuo kurios ąžuolo pusės? Juk jis stovi properšos viduryje.

– Šito gegutė nepasakė...

Taigi, Mukas ir Tutis bandė žingsniuoti nuo visų ąžuolo pusių, bet vis vien nerado lazdyno krūmo.